

D'erotisme, res de res

ANNA CARRERAS

Amb el Premi Bertrana 2013 a la butxaca, Iolanda Batallé (Barcelona, 1971), actual directora de l'editorial La Galera, situa la seva literatura en la línia (i, de retruc, a l'alçada) de *L'àngel blau*, de Von Sternberg, i d'*Estranys en un tren*, d'Alfred Hitchcock. Al cap de poques pàgines, el savi lector només pot apropar-la a la cançó «Seré tot el que tu vulguis», de Sau. La novel·la té un argument banal: el sexe allibera. La protagonista, la Nora, una dona casada amb dues filles, ara pinta, ara carda amb estranys i tothora pensa en la solitud de la llimona. Repeiteix que no plora mai però al llibre tenim la mala sort d'haver de suportar sovint la seva ploralla. S'interroga tothora i ens pretén implicar en les seves cabòries gens empàtiques. Vol obrir portes però el llibre es fa esgotador: esputa aforismes literàriament febles (amb

ecos in comptables cada poques pàgines) com la perla «regar és com resar amb aigua». La Nora és un personatge malalt amb un superàvit de dramatisme: pare i amic suïcidats, mare i àvia mortes de cor explotat, avi-heroi amoral, marit que va de putes. Aquest histrionisme es podria haver aprofitat d'una manera molt més retòrica, o psicoanalítica. En canvi, els diàlegs són inversemblants i el llenguatge no ofereix cap estil. En tot cas, és un estil que danya la sintaxi, sincopa les frases i acumula castellanismes. La novel·la no és eròtica. El presumpte idil·li pertorbador que suggereix el títol només inquieta la protagonista. Esclatar com una *teenager* als quaranta-tres i tapar-se la boca quan sents parlar de fal·lus no és eròtic. La dependència del primer que et fa una mica de cas no és eròtica. Els referents com *Operación Triunfo*, *Mickey Mouse*, *Mary Poppins*

BATALLÉ, Iolanda

Faré tot el que tu vulguis

Columna. Barcelona, 2013
144 p.

i *Pocahontas* no són eròtics. Un llibre mancat d'intriga, una trama insostenible i un final inexcusable: un viatge BCN-Londres amb escala a Segòvia.

«Els nens del sac»: terrossos de sucre fets metzina

ASSUN GUARDIOLA

La lectura del recull de contes de Damià Bardera no deixa indiferent. Crec que aquesta asseveració és la que sosté i dóna entitat al llibre d'aquest jove escriptor empordanès. No deixa indiferent i sacseja. I, avui dia, acostumats a la superproducció de llibres fets tant de forma com de contingut, ensopegar amb un llibre com el de Bardera suposa, d'entrada, un bon motiu per llegir-lo i escatir-ne els encerts.

El primer conte, «El cavallitu», suposa un cop de puny als morros del

lector. Res de concessions. L'autor et deixa molt clar quin joc et proposa, en quin univers estàs a punt d'entrar: el de la irreverència d'un món que en realitat és el mirall invertit del núvol de cotó de les faules infantils i animals, del nostre imaginari col·lectiu. Si Pere Quart en el seu *Bestiari*, des de la ironia, ja posava en evidència les virtuts i els defectes dels éssers humans i, per altra banda, Pere Calders, des de l'imaginari fantàstic, en ressaltava la comicitat de la convivència, Damià Bardera fa un pas més i juga amb el

sentit literal i metafòric de les faules que estraça. El lector hi trobarà, en aquests contes breus, braços i cames escapçades, nens que perden ulls, mairada cruel i adults que es transformen en nens, caníbals que fan el vermut i animals de tota mena que reproduïxen el somriure grotesc dels humans. Crítica social i moral, mofa i escarni de la nostra societat paranoica amanida de psiquiatres que recreen pastilles màgiques. En aquest sentit, i com tota forma narrativa breu, el títol sovint ens dóna la clau interpretativa.